

İyi Günlerim

– berberce · 20 Temmuz 2024

"İhtiyarlığın ilk belirtileri nelerdir?" diye soracak olursanız, unutkanlıktır derim. Tuvalete gittiğinizde, benim gibi, ışığı ve musluğu kapatmayı utuyorsanız ya da koyduğunuz eşyaların yerlerini adım adım yaklaşıyorsunuz demektir dönülmez yollara. Doğumla beraber başlıyoruz ölmeye...

"Cüzdanım nerede?"

"Pantolonumu bulamıyorum."

"Çorabımın biri yok."

"Kredi kartlarımı kaybettim."

"Kimliğim ve ehliyetimin yerini bulamıyorum."

"Telefonumun şifresini hatırlamıyorum."

Bir kimseye bağımlı olmak kadar zor bir şey yoktur hayatta bu kişi eşiniz de olabilir çocuklarınız da olabilir torunlarınız da olabilir. Bazen yük olduğunuzu düşünür, ölümü özlersiniz, inancınız varsa dualara sığınmakta bulursunuz çareyi. Zaten kendi derdiniz kadar kimsenin derdi sizi ilgilendirmez.

"Hey benim at gibi günlerim." diye başlayan cümlelerin devri başlar. Tüm servetinizi verip o günlerin sadece bir saatini almak istersiniz ama nafle, düşündükçe üzülürsünüz ve anlarsınız ki zaman, en büyük nimetmiş.

Pişmanlıklar yapışır yakanıza, keşke yapmasaydım, keşke demeseydim, keşke gitmeseydim yani "keşkeler" ile başlayan cümlelerin ardı arkası kesilmez. Bir zamanlar dünyalar kadar geniş olan yüreğinize artık bir sözü bile sığdıramazsınız ama elden ne gelir?

"Çok"lar başınıza bela olur, çok çabuk kızarsınız, çok küsersiniz, çok sıkılırsınız, çok ağrılarınız olur, çok ağlarsınız... Ancak çok arayanınız soranınız olur mu, bilemem.